

Arrest

nr. 217 526 van 26 februari 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. VAN DER BEKEN
Snikbergstraat 140A
1701 ITTERBEEK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 oktober 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 oktober 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. VAN DER BEKEN en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 7 november 2015, verklaarde er zich op 19 november 2015 een eerste maal vluchteling.

1.2. Bij 's Raads arrest nr. X van 5 maart 2018 werd verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

1.3. Op 5 april 2018 verklaart verzoeker zich een tweede maal vluchteling in België.

1.4. Op 9 oktober 2018 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, een soennitische Pashtu te zijn, afkomstig uit Raga, district Hisarak in de provincie Nangarhar, Afghanistan. U zou daar ook uw ganse leven blijven wonen alvorens u problemen kreeg en Afghanistan diende te verlaten. U zou tot uw elfde naar school zijn gegaan en hielp nadien uw vader slechts sporadisch als landbouwer. Sinds 1391 (2012-2013 volgens de Gregoriaanse kalender) ging u ook naar de lokale Madrassa waar u koranlessen kreeg. Op een dag werden vijf à zes jongens, waaronder u, door de taliban gevraagd om mee te komen naar een andere Madrassa. Jullie stemden in en werden gebracht naar Sargardan Markaz in Zarif Khel. Na aankomst werden jullie er begroet door de lokale commandant die vertelde dat jullie volwassen genoeg waren om jihad te voeren. Jullie stemden in en kregen nog dezelfde dag preken te horen over het paradijs. Na drie nachten vroegen jullie toestemming om naar huis te keren en de familie te begroeten. U beloofde daarna terug te keren. U zou uiteindelijk twee weken thuis blijven en begon na te denken over de betekenis van de jihad. U twijfelde. Na twee weken kwamen uw vrienden naar uw huis, maar uw vader vertelde hen dat u niet thuis was. Uw vader vond het geen goed idee om jihad te voeren tegen moslims en vond dat u thuis diende te blijven. Twee dagen nadien kwamen uw vrienden echter opnieuw langs. U hoorde hen vertellen dat de commandant u zou verplichten. Uw vader besloot daarop dat het niet langer veilig was om thuis te blijven en stuurde u naar uw tante in Surkh Rod (Nangarhar). U verbleef er één nacht, waarop de man van uw tante besloot dat het beter was om u naar Europa te sturen. U verliet Afghanistan de volgende dag, rond de zevende maand van 1394 (September-Oktober 2015) en reisde via Iran, Turkije, Bulgarije en Servië naar België waar u op 19 november 2015 een asielaanvraag indiende. Ter staving van uw asielaanvraag legde u een originele taskara (identiteitsbewijs) neer en de enveloppe waarmee deze werd verzonden.

Op 10 juli 2017 werd u een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus betekend. Er kon immers geen geloof gehecht worden aan uw recent verblijf in Hisarak. U tekende beroep aan tegen deze beslissing, maar de RvV volgde de beslissing van het CGVS in hun arrest van 5 maart 2018.

Zonder dat u België verliet, diende u op 5 april 2018 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Hierbij stelde u dat u bij uw vorige verzoek om internationale bescherming verzwegen had dat u het grootste deel van uw leven in Pakistan verbleef. U stelt immers heden dat u als kind met uw ouders naar Pakistan vluchtte omwille van het aanhoudende conflict in Afghanistan. Jullie kregen er vluchtelingenkaarten. Negen en een half jaar geleden keerden jullie terug naar Hisarak in de hoop hier opnieuw een leven te kunnen uit te bouwen. Jullie renoveerden er jullie huis, maar vonden er geen werk. Na 11 maanden in Hisarak besloten jullie terug te keren naar Pakistan. Deze keer verbleef u er illegaal en werd u gedurig lastig gevallen door de politie. Na een verblijf van drie en een half jaar in Pakistan waren de pesterijen niet meer vol te houden en daarom keerde u met uw ouders terug naar Hisarak. Hier verbleef u nog vier jaar en twee maanden tot de taliban u trachtte te rekruteren en u ontvoerde. U verliet Hisarak in 2015 en u reisde daarna verder naar België waar u asiel aanvraag.

Uw tweede verzoek om internationale bescherming werd ontvankelijk verklaard op 11 juni 2018 en u werd op 9 juli 2018 geïnterviewd op het CGVS. Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde een kopie van een formulier van mensen zonder huis voor als ook de volgende originele documenten: de PoR-kaarten van u en uw vader, de tazkara van uw vader en grootvader, een bevestiging van de dorpsoudsten van uw problemen en een enveloppe.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats **uw verantwoordelijkheid en plicht** om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een **verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen**. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure **uw volle medewerking** te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en **relevante elementen** aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en **plaats(en) van eerder verblijf**, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie notities CGVS p.2, 3, 8, 11) en dat u de asielpprocedure reeds doorlopen hebt waarin u ook gewezen werd op het belang van medewerking, blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België. Het verschaffen van duidelijkheid over uw eerdere verblijfplaatsen is echter van wezenlijk belang voor de inschatting van de vrees voor vervolging die u stelt te koesteren. Immers, indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfsituatie voorafgaand aan zijn vertrek uit Afghanistan, dient immers te worden besloten dat de vervolgingsfeiten, die zich volgens zijn verklaringen in een plaats van eerder verblijf in Afghanistan zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden.

In casu werd vastgesteld dat uw gewijzigde verklaringen betreffende uw verblijf in Pakistan weinig wijzigen aan de eerdere beoordeling van uw eerste asielaanvraag. U beweert immers nog steeds dat u gedurende vier en een half jaar in uw district verbleef alvorens naar Europa te vluchten. Hierbij wil het CGVS benadrukken dat uw eerste verzoek om internationale bescherming geweigerd werd omdat er geen geloof gehecht kon worden aan uw **recente** herkomst uit het Hisarak district van de provincie Nangarhar. Deze beslissing werd uitgebreid gemotiveerd en was onder meer gebaseerd op uw gebrek aan documenten om uw recente herkomst te staven; uw uiterst beknopte en vaak foutieve geografische kennis van Hisarak; uw zeer summiere, zij het niet onbestaande, kennis betreffende enkele ingrijpende gebeurtenissen of bekende personen uit uw geboorteregio; uw duidelijke kennis van het Engels en het Urdu; als ook uw duidelijke poging om te verbergen wie u juist een brief uit Jalalabad stuurde. Deze beoordeling van uw eerste verzoek om internationale bescherming werd overigens bevestigd door de RvV. Dat u heden stelt dat u het grootste deel van uw leven in Pakistan doorbracht kan deze eerdere beoordeling echter niet wijzigen.

U blijft immers beweren dat u recent uit Hisarak afkomstig bent en hier nog gedurende vier en half jaar voor uw vertrek naar België hebt verbleven. De beoordeling van de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende u recent verblijf in Hisarak is dan ook gelijk bij uw eerste en tweede verzoek om internationale bescherming. U slaagt er bijgevolg tot op heden niet in om het CGVS ervan te overtuigen dat u tot aan uw vertrek uit Afghanistan in Hisarak verbleef. Hierbij wenst het CGVS te benadrukken dat uw beweerde verblijf en Pakistan en terugkeer naar Afghanistan niet zo zeer in twijfel trekt, maar wel de plaats waar u na uw terugkeer naar Afghanistan verbleef. De PoR-kaarten die u neerlegt van u en uw vader zijn inderdaad geknipt en dat kan er op wijzen dat u bent teruggekeerd. Ook het attest voor personen zonder huis dat u voorlegt zou eventueel uw terugkeer naar Afghanistan kunnen staven. U legt echter geen enkel document neer dat aantoonst dat u werkelijk naar Hisarak terugkeerde en hier gedurende vier jaar permanent verbleef tot uw vertrek uit Afghanistan in 2015. Het enige document dat u hieromtrent voorlegt is de verklaring van de dorpsoudsten. Deze brief heeft echter een zeer gesolliciteerd karakter en kan door eender wie zijn opgesteld. Bovendien blijkt uit de informatie die werd toegevoegd aan uw administratief dossier dat de bewijswaarde van Afgaanse documenten bijzonder relatief is en kunnen deze documenten enkel een geloofwaardig relaas ondersteunen, in casu quod non. Daarnaast is het zeer opvallend dat u voor een tweede keer naar Hisarak zou terugkeren. U had immers reeds een poging gedaan om hier een leven uit te bouwen, maar u werd gedwongen om terug te keren naar Pakistan omdat deze situatie financieel niet vol te houden was. Wanneer u gevraagd werd waarom u een tweede keer terugkeerde naar Hisarak beweerde u dat u enkel daar beschikte over een woonst (CGVS p.11). Dat u een eerste keer terugkeerde naar uw eigendommen in Hisarak is op zich niet onaannemelijk, maar dat u dit een tweede keer doet terwijl u weet dat u hier geen inkomsten heeft is toch wel bijzonder vreemd.

Met betrekking tot de eerdere beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming beweert u dat uw geringe kennis over Hisarak te wijten is aan het heersende conflict aldaar. Hierdoor was u niet in staat om uw dorp te verlaten en zo bleef uw kennis over deze regio beperkt (CGVS p.8). Deze verklaring kan echter niet overtuigen. Bij de beoordeling van uw eerste verzoek om internationale bescherming werd immers uitgebreid naar uw lokale leefwereld geïnformeerd, maar ook uw kennis hieromtrent bleek te kort te schieten. U beweerde tevens dat u bij uw eerste interview enkel gevraagd werd naar oude personen zoals Anwar (CGVS p.9). Het CGVS dient te erkennen dat Anwar overleden was wanneer u een tweede keer naar Hisarak terugkeerde, maar dit verklaart niet waarom u de andere bekende personen uit uw regio die wel in de periode van 2011 tot en met 2015 in Hisarak vertoefden niet herkende. Bovendien werd u bij uw eerste interview uitgebreid bevraagd over wegen, reconstructiewerken, militaire operaties, radiokanalen ... en uw kennis hieromtrent bleek uiterst beperkt. Wanneer u hiermee geconfronteerd werd beweerde u dat u wel informatie had gegeven over de incidenten in uw regio, maar hier kan geen weerslag van gevonden worden in het gehoorverslag (CGVS p.11). U bleef bovendien volhouden dat u heden wel in staat zou zijn om de nodige vragen over uw herkomstregio te beantwoorden (CGVS p.9-11). Hierbij is het echter volstrekt onaannemelijk dat u nu wel in staat zou zijn om vragen te beantwoorden die u bij uw eerste interview bij het CGVS niet kon beantwoorden terwijl u intussen niet bent teruggekeerd. U slaagde er echter, ondanks verschillende vragen, niet in om te verklaren waarom u er bij uw tweede interview plots wel in zou slagen om als nog antwoorden te geven op vragen terwijl u dit niet kon bij uw eerste interview (CGVS p.9-11).

Uit wat voorafgaat blijkt dat u uw beweerde verblijf in het dorp Raga, gelegen in het district Hisarak van de provincie Nangarhar nog steeds niet aannemelijk maakt, waardoor evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de feiten die u er zou hebben meegemaakt en die de aanleiding zouden zijn geweest voor uw vlucht uit Afghanistan. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat ten aanzien van u noch een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt omwille van de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet betwist dat u over de Afgaanse nationaliteit beschikt en ooit woonachtig bent geweest in Hisarak. Het is evenwel een feit van algemene bekendheid dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland) en doorheen hun levensloop op duurzame wijze in meerdere regio's van Afghanistan

hebben verbleven. De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de meest recente plaats van eerder verblijf of de meest recente regio van herkomst.

Rekening houdend met het gegeven dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal significant verschillend is (zie EASO Country of Origin Information Report – Afghanistan Security Situation – Update – mei 2018), en het gegeven dat vele Afghanen binnen Afghanistan om diverse redenen migreren naar andere regio's, kan u, met betrekking tot de vraag of u bij terugkeer een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar uw Afghaanse nationaliteit of de algemene situatie in uw oorspronkelijke regio van herkomst, doch moet u enig verband met uw persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). U bent er met andere woorden toe gehouden om zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon te leveren door duidelijkheid te scheppen over uw beweerde plaatsen van eerder verblijf binnen en buiten Afghanistan.

De nood aan subsidiaire bescherming moet immers in de eerste plaats getoetst worden aan de meest recente plaats van waar u voorafgaand aan uw vertrek uit Afghanistan feitelijk en duurzaam verbleven heeft, en dus niet ten aanzien van de plaats(en) waar u ooit in het verleden verbleven heeft, maar waar u (al dan niet op vrijwillige basis) de banden mee verbroken heeft. Immers, indien blijkt dat u vóór uw vertrek uit Afghanistan geruime tijd in een andere regio dan uw oorspronkelijke regio van herkomst verbleven heeft, zich er gevestigd heeft of er een duurzaam verblijf heeft gekend, dan dient deze regio bestempeld te worden als de relevante regio van herkomst die het ijkpunt moet vormen bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Er kan in voorkomend geval immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat deze regio, en niet uw geboorteregio, uw regio van bestemming zal zijn bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan (zie EASO, Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU)- A judicial Analysis- december 2014, pag. 25-26; EASO Country Guidance – Common Analysis: Afghanistan, pag. 98, voetnoot 57). Bovendien bent u er hoe dan ook toe gehouden om duidelijkheid te verschaffen over uw opeenvolgende verblijfplaatsen binnen Afghanistan, zelfs al betreft het plaatsen waar u niet noodzakelijk op een duurzame wijze verbleven heeft, dit opdat het CGVS minstens op correcte en betrouwbare wijze kan bepalen of één van deze plaatsen van eerder verblijf in uw hoofde desgevallend als een veilig, toegankelijk en redelijk intern vestigingsalternatief kan worden aangemerkt. Het spreekt dan ook voor zich dat al uw eerdere verblijfplaats(en) vóór uw beweerde vertrek uit Afghanistan, en de omstandigheden waarin u er verbleven heeft wezenlijke aspecten betreffen bij het beantwoorden van de vraag of u een nood aan subsidiaire bescherming kan doen gelden.

Het aantonen van uw plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België is daarenboven ook in een ander opzicht cruciaal voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt immers niet uit te sluiten dat u reeds in een derde land reële bescherming geniet in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° Vw., of dat dit land als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° Vw. kan beschouwd worden, waardoor de noodzaak aan en het recht op een subsidiaire beschermingsstatus in België komen te vervallen.

U werd daarom tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS d.d. 9 juli 2018 uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere verzoeken om internationale bescherming, reisroutes en reisdocumenten. U werd in de loop van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde plaatsen van eerder verblijf in Afghanistan (CGVS p.2, 3, 8, 9, 11). U werd niet alleen duidelijk geïnformeerd met betrekking tot de elementen die het CGVS relevant en van doorslaggevend belang acht bij de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming, maar ook met betrekking tot uw rechten én uw plichten in dit verband. Er werd uitdrukkelijk beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u vóór uw vertrek uit Afghanistan werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerswil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust.

Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u vóór uw komst naar België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw plaatsen van eerder verblijf verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u een nood heeft aan subsidiaire bescherming. Rekening houdend met de hierboven geschetste Afghaanse context, en de vaststelling dat u niet aannemelijk maakt dat u tot uw beweerde datum van vertrek in Hisarak heeft verbleven, kan er namelijk van

uitgegaan worden dat u elders, hetzij in Afghanistan, hetzij in een derde land, bescherming heeft gevonden. Bijgevolg kan er in uw hoofde niet besloten worden tot een nood aan bescherming zoals bepaald in art. 48/4, § 2 onder c van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw (opeenvolgende) verblijfplaatsen binnen en buiten Afghanistan, noch over het element of u afkomstig bent van een regio waar geen risico aanwezig is (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven en dit geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer.

De documenten die u neerlegt kunnen de bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De tazkara van uw vader en grootvader kunnen immers hoogstens de herkomst van de betreffende personen aantonen, maar leveren geen bewijs betreffende uw recente woonplaatsen. De PoR-kaarten, het formulier voor personen zonder woonst en de brief van de dorpsoudsten die u voorlegt werden reeds besproken. De brief die u voorlegt is net zoals bij uw eerste verzoek om internationale bescherming afkomstig uit Jalalabad en kan uw herkomst uit Hisarak onmogelijk aantonen, in tegendeel, het doet wederom eerder vermoeden dat u elders in Afghanistan verbleef dan Hisarak.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikelen 48/3, 48/4 en 48/5, § 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de formele motiveringsplicht, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM).

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr.

2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

Verzoeker voert aan dat hij door de taliban wordt bedreigd. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) zijn gewijzigde verklaringen over zijn verblijf in Pakistan in het kader van onderhavig tweede verzoek om internationale bescherming op zich geen afbreuk doen aan de vaststellingen in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming met name dat hij zijn recent verblijf in het district Hisarak in de provincie Nangarhar tot aan zijn vertrek naar België niet aannemelijk maakt; (ii) hij geen enkel document voorlegt dat zijn voorgehouden verblijf in het district Hisarak kan staven, onder meer daar de voorgelegde verklaring van de dorpsoudsten een gesolliciteerd karakter heeft, door eender wie kan zijn opgesteld en slechts een relatieve bewijswaarde heeft gelet op het veelvuldig voorkomen van corruptie en valse Afghaanse documenten; (iii) niet kan worden ingezien waarom verzoeker een tweede maal naar het district Hisarak zou terugkeren indien na een eerste terugkeer reeds zou zijn gebleken dat hij er niet over inkomsten kon beschikken; (iv) behalve wat betreft de persoon Anwar, de kennisvragen die hij in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming onvoldoende kon beantwoorden, ook in het kader van onderhavig tweede verzoek om internationale bescherming nog steeds pertinent zijn en verzoeker niet aantoont waarom hij in het kader van dit tweede verzoek om internationale bescherming opeens wel in staat zou zijn om voormelde kennisvragen voldoende te beantwoorden; (v) aangezien geen geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden recent verblijf in het district Hisarak van de provincie Nangarhar tot vlak voor zijn vertrek naar België, er evenmin geloof kan worden gehecht aan de beweerde feiten die er zich in deze periode zouden hebben afgespeeld; en (vi) de door verzoeker voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

De Raad stelt samen met de commissaris-generaal vast dat verzoeker in het kader van onderhavig tweede verzoek om internationale bescherming zijn verklaringen over zijn verblijfplaatsen voorafgaand aan zijn komst naar België fundamenteel wijzigt. Immers, waar verzoeker doorheen zijn eerste verzoek om internationale bescherming voorhield dat hij gedurende zijn hele leven tot vlak voor zijn vertrek naar België in het district Hisarak in de Afghaanse provincie Nangarhar had verbleven, verklaart verzoeker in het kader van onderhavig tweede verzoek om internationale bescherming dat hij als kind met zijn ouders naar Pakistan vluchtte omwille van het conflict in Afghanistan, dat zij er vluchtelingenkaarten kregen, dat zij na 9,5 jaar besloten om terug te keren naar het district Hisarak maar dat zij na 11 maanden terugkeerden naar Pakistan omwille van een gebrek aan werk, dat zij vervolgens in Pakistan illegaal verbleven en voortdurend werden lastiggevallen door de politie, waarop zij na een illegaal verblijf in Pakistan van 3,5 jaar de pesterijen niet langer konden verduren en weer terugkeerden naar het district Hisarak, alwaar hij nog gedurende 4 jaar en 2 maanden verbleef alvorens zijn problemen met de taliban begonnen en hij in 2015 naar België vluchtte. De Raad stelt vast dat verzoekers bedrieglijke verklaringen over zijn verblijf in Afghanistan/Pakistan in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming afbreuk doen aan zijn algehele geloofwaardigheid. Immers, indien verzoeker meent dat hij nood heeft aan internationale bescherming en hij hiertoe de Belgische autoriteiten in vertrouwen neemt, kan worden verwacht dat verzoeker van bij de aanvang van de procedure alle relevante gegevens, waaronder alle elementen noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn verzoek om internationale bescherming correct verstrekt. Deze gegevens behelzen onder meer de identiteit, nationaliteit, leeftijd, achtergrond, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielerzoeken, reisroutes, reisdocumenten en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.

Vervolgens stelt de Raad samen met de commissaris-generaal vast dat de wijzigingen die verzoeker inzake zijn verblijfplaatsen heeft aangebracht aan zijn verklaringen (zie *supra*), op zich geen afbreuk doen aan de vaststelling in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming dat hij zijn recente verblijf in het district Hisarak in de Afghaanse provincie Nangarhar tot vlak voor zijn vertrek naar België niet aannemelijk maakt. Immers, ook doorheen zijn gewijzigde verklaringen in het kader van onderhavig tweede verzoek om internationale bescherming houdt verzoeker voor dat hij nog gedurende 4 jaar en 2 maanden voorafgaand aan zijn vertrek naar België in het district Hisarak in de provincie Nangarhar verbleef.

Dienaangaande dient erop gewezen dat de Raad in zijn arrest nr. 200 678 van 5 maart 2018, dat gezag van gewijsde heeft, in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming reeds vaststelde dat aan verzoekers voorgehouden verblijf in het district Hisarak in de Afghaanse provincie

Nangarhar tot vlak voor zijn vertrek naar België geen geloof kan worden gehecht. Meer bepaald oordeelde de Raad in voormeld arrest nr. 200 678 onder meer als volgt:

“Na lezing van de bestreden beslissing en het administratief dossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij de aanvang van de asielprocedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot zijn identiteit, zijn nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Uit het geheel van de door verzoeker afgelegde verklaringen en de door hem voorgelegde stukken blijkt duidelijk dat hij niet voldaan heeft aan deze plicht tot medewerking.

Vooreerst kan de commissaris-generaal worden bijgetreden waar hij stelt dat verzoeker geen enkel overtuigend stuk neerlegde ter staving van zijn identiteit. Verzoeker wijst er op dat hij in het bezit was van zijn originele taskara, doch dat de commissaris-generaal hieraan geen belang hechtte wegens de hoge corruptiegraad in Afghanistan, en begrijpt niet welk document hij dan wel had moeten neerleggen ter staving van zijn identiteit. Hij gaat hiermee evenwel volledig voorbij aan de motivering van bestreden beslissing dat de authenticiteit van zijn taskara verder ondermijnd wordt daar het hem ontbrak aan overtuigende verklaringen omtrent zijn identiteit.

“Zo werd u gepolst naar uw geboortedatum, maar moest u vreemd genoeg het antwoord schuldig blijven. U wist zelfs het jaartal niet te vermelden (CGVS, p. 3-4). U werd dan ook gevraagd wanneer u deze taskara zou hebben ontvangen en gaf aan dat u het in het jaar 1394 (2015-2016) zou hebben ontvangen, niet preciezer.”

Bovendien zou verzoeker zijn enig identiteitsdocument pas vlak voor zijn vertrek hebben verkregen. Verzoeker legt in zijn verzoekschrift uit dat de omstandigheid dat hij zijn taskara niet onmiddellijk heeft meegenomen bij zijn vertrek uit Afghanistan gebruikelijk is en te verklaren door de gevaarlijke reisweg, zodat het hem niet verweten kan worden dat hij zijn enige identiteitsdocument later per post heeft laten opsturen. Daarnaast wijst hij erop dat hij binnen Afghanistan amper of nooit heeft rondgereisd zodat er nooit een noodzaak was om een taskara aan te vragen of te bezitten. Hij weet hiermee evenwel niet te overtuigen. De Raad acht het immers ongeloofwaardig dat verzoeker het document bij uitstek om zijn identiteit te bewijzen niet zou meenemen op zijn tocht richting Europa, noch dat hij in die 23 jaar voordien zichzelf nooit diende te identificeren. Daarnaast moet worden benadrukt dat aan documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat zoals ook hierna nog zal blijken in casu niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Gelet op deze vaststelling en mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, waaruit onmiskenbaar blijkt dat allerhande documenten wegens de hoge graad van corruptie in Afghanistan eenvoudig kunnen verkregen worden of worden nagemaakt (adm. doss., stuk 13, map met ‘landeninformatie’, document nr. 2), kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de door verzoeker neergelegde taskara.

Hierbij komt nog dat verzoeker geen duidelijk zicht heeft gegeven op waar hij vandaan komt en waar hij voor zijn komst naar België heeft verbleven.

De nood aan bescherming geboden door artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoekende partij de bescherming van dit land niet kan invoeren of indien zij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

Het komt allereerst de asielzoeker toe de nodige informatie te verschaffen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van zijn aanvraag, eveneens vanuit de invalshoek van de bepaling van het land dat geacht wordt bescherming te bieden, alsook, gelet op de regionale verschillen omtrent de veiligheidssituatie, van de bepaling van de werkelijke streek van herkomst. Zijn juridische en materiële situatie kan dit echter moeilijk maken.

Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal de asielzoeker desgevallend zijn nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst moeten aannemelijk maken louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit(en) en herkomst zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

Het komt de verwerende partij toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de asielzoeker zijn nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst voldoende aantoonde. Indien zij van oordeel is dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van de aanvraag ten aanzien van een ander land of een andere regio dient te gebeuren, komt het haar toe dit land/deze regio te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die haar tot een dergelijke conclusie leiden adequaat uiteen te zetten. Indien de verwerende partij van oordeel is dat dit land/deze regio niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de asielzoeker of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kan overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de asielaanvraag, is het eveneens haar plicht om de redenen die haar tot een dergelijke conclusie leiden adequaat uiteen te zetten.

Bij de beoordeling van deze redenen houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van de verzoekende partij. De Raad onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop hij in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door de verwerende partij en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt in concreto. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van de verzoekende partij van feitelijke gegevens die behoren tot haar onmiddellijke leefomgeving. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van de verzoekende partij daarbij uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet toe kan leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker middels zijn verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt daadwerkelijk recent en rechtstreeks afkomstig te zijn uit het dorp Raga, in het district Hisarak van de provincie Nangarhar en dat hij derhalve door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen het onmogelijk heeft gemaakt om een correct zicht te krijgen op zijn reële verblijfsituatie of regio van herkomst.

Zo is verzoekers geografische kennis eerder beperkt voor iemand die zijn ganse leven in de regio zou hebben gewoond en gewerkt. De commissaris-generaal kon op goede gronden het volgende vaststellen:

“U werd gevraagd welke districten zouden grenzen aan het uwe, waarop u aangaf dat u enkel Shehzad kende (CGVS, p. 6). Eerder beknopt. Bovendien is het vreemd dat u zou vermelden dat u de “overige drie” niet kent. Met Surobi, Azra, Khogyani en Khak-e-Jabbar telt Hisarak immers nog vier aangrenzende districten. Dat u niet één van deze namen opnoemt is opmerkelijk. Nog vreemder was dat u gevraagd werd welke provincies u in het Oosten van Afghanistan zou kennen, waarop u aangaf dat het er veel zijn, maar u er niet van weet. U wist enkel te melden dat Kabul dichtbij was (CGVS, p. 6). U kende geen enkele andere provincie in de buurt. Dat u zelfs Logar niet zou noemen, de provincie die rechtstreeks aan uw district grenst, roept vragen op. Daarnaast is het opvallend dat u zelfs de weg richting Jalalabad slechts zeer summier zou kunnen opsommen. Niettegenstaande u er twee maal heen ging, slaagde u er niet in meer dan vijf dorpen op te noemen die u zou doorkruisen. U werd bovendien gevraagd of de hoofdweg naar het districtscenter altijd open was, waarop u positief antwoordde. Echter blijkt uit toegevoegde informatie dat de wegen rondom het districtscenter meer dan vaak afgesloten werden door de onveilige situatie of penibele weersomstandigheden en hierdoor zelfs voedselschaarste ontstond in het district. Dat u dit ontgaan is, is merkwaardig. U voegde daar eveneens aan toe dat er slechts één ziekenhuis zou zijn in uw district (CGVS, p. 5-7), terwijl uit meerdere bronnen blijkt dat er minstens twee, zo niet nog meer zouden zijn. Bovendien meende u dat Se Aw, een dorp in de buurt, achter u zou liggen als u in de richting van Mekka kijkt (CGVS, p. 5). Se Aw zou dan echter links van u moeten liggen, terwijl Jalalabad achter u ligt. U werd gevraagd naar scholen in de buurt, maar kon naast Hisarak High School geen andere school bij naam noemen. U wist bij uitbreiding eigenlijk slechts drie scholen te benoemen, terwijl het er toch meer lijken te zijn. Dat u dan zou verklaren dat er geen andere scholen zijn (CGVS, p. 10), is vreemd. U verklaarde tot slot dat men ging stemmen in de school in het district, maar niet in de moskee (CGVS, p. 13), terwijl dat net wel het geval lijkt.”

Evenmin is verzoeker goed op de hoogte over enkele ingrijpende gebeurtenissen of prominenten in zijn regio. Zo wist hij desbetreffend wel dat er verkiezingen waren geweest in Afghanistan, maar slaagde hij er helemaal niet in om deze in de tijd te situeren (adm. doss., stuk 6, gehoorverslag 30 maart 2017, p. 13). De voorganger van het districtshoofd zou om het leven zijn gekomen, maar wanneer dat was, wist verzoeker niet. Hij verklaarde dan wel dat Fazal Ahmad Sherzad de politiecommandant verantwoordelijk voor zijn district zou zijn, maar wie zijn voorganger was of wanneer de wissel van de macht werd doorgevoerd, wist hij dan weer niet (adm. doss., stuk 6, gehoorverslag 30 maart 2017, p. 14). Dergelijke fragmentarische kennis wijst op eerder ingestudeerde kennis, dan parate kennis. Verder kon verzoeker, naast het veelbesproken incident waarbij de politiecommandant Zarwali om het leven kwam, geen enkel ander incident of gebeurtenis voor de geest halen (adm. doss., stuk 6, gehoorverslag 30 maart 2017, p. 27) en beweerde hij dat er in Hisarak geen protesten tegen de taliban waren (adm. doss., stuk 6, gehoorverslag 30 maart 2017, p. 24), terwijl uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat die er wel waren (adm. doss., stuk 13, map met 'landeninformatie', document nr. 12). Verzoeker had tevens nog nooit gehoord van Mohammad Anwar en Syeed Rahman, (adm. doss., stuk 6, gehoorverslag 30 maart 2017, p. 21), nochtans allen talibanprominenten in zijn district, en wist niet wie Haji Malako Khan was (adm. doss., stuk 6, gehoorverslag 30 maart 2017, p. 14), nochtans de nieuwe districtschef van Hisarak. Hoewel laatstgenoemde persoon meer dan waarschijnlijk werd aangesteld na verzoekers vertrek, is het opvallend dat deze naam hem niets zou zeggen. Er mag immers, in tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift lijkt voor te houden, redelijkerwijs worden verwacht dat een asielzoeker, zelfs na zijn vertrek, nog interesse zou tonen voor zijn herkomstregio, temeer nu verzoeker verklaarde nog contact te hebben met zijn familie (adm. doss., stuk 6, gehoorverslag 30 maart 2017, p. 9). Verder kon verzoeker zich geen militaire operaties herinneren in zijn regio en herinnerde hij zich geen gevechten met buitenlandse troepen (adm. doss., stuk 6, gehoorverslag 30 maart 2017, p. 25). Verzoeker kon zich evenmin reconstructiewerken in de regio herinneren (adm. doss., stuk 6, gehoorverslag 30 maart 2017, p. 25-26), terwijl uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat die er weldegelijk zijn (adm. doss., stuk 13, map met 'landeninformatie', document nr. 13).

Verzoeker brengt in voorliggend verzoekschrift geen valabele argumenten bij om voormelde pertinente en draagkrachtige motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen.

In de mate dat verzoeker voorhoudt dat de commissaris-generaal op geen enkele manier rekening heeft gehouden met zijn kwetsbare profiel, waarbij hij erop wijst dat hij amper scholing heeft genoten en dat zijn leefwereld zich beperkte tot het helpen van zijn vader op het veld en de madrassa, wordt erop gewezen dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat de kennis die van hem werd verwacht van een onredelijk hoog niveau is. Verzoekers beperkte scholing kan dan ook geen afdoende verklaring vormen voor de lacunes in zijn kennis inzake de regio waar hij gedurende zijn hele leven beweert te hebben gewoond. Ook van personen met een lage scholingsgraad mag immers worden verwacht dat zij kunnen antwoorden op een aantal eenvoudige en essentiële kennisvragen omtrent hun directe leefomgeving en de regio waarin zij heel hun leven beweren te hebben gewoond, alsmede dat zij een aantal basiszaken kennen en dat zij een aantal gegevens op een doorleefde wijze kunnen situeren. Wat dit betreft, bleef verzoeker echter in gebreke. Uit het administratief dossier blijkt duidelijk dat rekening werd gehouden met verzoekers aangemeten profiel. Er werden hem immers geen vragen gesteld waarvoor hij, om erop te kunnen antwoorden, over een bepaald opleidingsniveau moest beschikken. De vragen werden bovendien eenvoudig en duidelijk geformuleerd. Verzoeker begreep ook kennelijk de logica en de inhoud van de vragen. Daarenboven heeft het vastgestelde gebrek aan kennis inzake zijn regio van herkomst betrekking op elementen uit verzoekers persoonlijke leefwereld en zijn deze elementen dermate significant dat zijn profiel geen afdoende verschooning vormt voor de vastgestelde lacunes in zijn kennis ervan.

Gelet op het hoger vastgestelde gebrek aan kennis bij verzoeker, op grond waarvan alleen maar kan worden besloten dat hij zijn beweerde recente afkomst uit Raga, gelegen in het district Hisarak in de provincie Nangarhar, niet aannemelijk heeft gemaakt, is de Raad van oordeel dat de kennis die hij wel heeft tentoongespreid slechts een gebrekkig ingestudeerde kennis betreft die niet opweegt tegen alle voormelde onwetendheden.

De kritiek van verzoeker met betrekking tot de talen Urdu en Engels die hij zou spreken, is gericht tegen een overtollig motief van de bestreden beslissing, zodat de eventuele gegrondheid van zijn grieven daartegen de geldigheid van de overige motieven van de bestreden beslissing, die de beslissing op voldoende wijze dragen, niet kan aantasten. Op grond van wat hoger werd gesteld, kan met recht tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden recente afkomst uit Raga worden besloten.

De bij het verzoekschrift gevoegde loonfiches ter staving van zijn tewerkstelling bij R&M C. en de ter terechtzitting neergelegde brief van zijn werkgever waarin verklaard wordt dat verzoeker bij de start van zijn werkzaamheden aldaar geen Urdu kon spreken, vermogen de hoger gedane overwegingen dan ook niet in een ander daglicht te stellen.

Gelet op het voorgaande treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt daadwerkelijk recent en rechtstreeks afkomstig te zijn uit zijn beweerde herkomstregio. Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde recente afkomst uit Raga, kan evenmin enig geloof worden gehecht aan de voorgehouden vervolgingsfeiten die zich aldaar zouden hebben afgespeeld.

Verzoeker legde overigens vage en onduidelijke verklaringen af over zijn reisweg, wat terecht doet vermoeden dat hij op een andere manier heeft gereisd dan hij wenst vol te houden. Hieraan kan worden toegevoegd dat hij geen asiel heeft aangevraagd in de Europese landen waarlangs hij naar België reisde (adm. doss., stuk 14, verklaring DVZ van 25 januari 2016, punt 22), terwijl van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming, zoals terecht wordt aangegeven in de bestreden beslissing, redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij die nood aanhaalt en asiel aanvraagt zodra hij daartoe de kans heeft. Dat verzoeker dit naliet en pas in België asiel aanvraeg, doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en zijn ingeroepen vrees voor vervolging."

In het kader van onderhavig tweede verzoek om internationale bescherming slaagt verzoeker er niet in om op de hiervoor geciteerde motivering van de Raad in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming een ander licht te werpen. De Raad treedt de commissaris-generaal immers bij waar deze in de bestreden beslissing terecht stelt als volgt:

"U slaagt er bijgevolg tot op heden niet in om het CGVS ervan te overtuigen dat u tot aan uw vertrek uit Afghanistan in Hisarak verbleef. Hierbij wenst het CGVS te benadrukken dat uw beweerde verblijf en Pakistan en terugkeer naar Afghanistan niet zo zeer in twijfel trekt, maar wel de plaats waar u na uw terugkeer naar Afghanistan verbleef. De PoR-kaarten die u neerlegt van u en uw vader zijn inderdaad geknipt en dat kan er op wijzen dat u bent teruggekeerd. Ook het attest voor personen zonder huis dat u voorlegt zou eventueel uw terugkeer naar Afghanistan kunnen staven. U legt echter geen enkel document neer dat aantoonst dat u werkelijk naar Hisarak terugkeerde en hier gedurende vier jaar permanent verbleef tot uw vertrek uit Afghanistan in 2015. Het enige document dat u hieromtrent voorlegt is de verklaring van de dorpsoudsten. Deze brief heeft echter een zeer gesolliciteerd karakter en kan door eender wie zijn opgesteld. Bovendien blijkt uit de informatie die werd toegevoegd aan uw administratief dossier dat de bewijswaarde van Afgaanse documenten bijzonder relatief is en kunnen deze documenten enkel een geloofwaardig relaas ondersteunen, in casu quod non. Daarnaast is het zeer opvallend dat u voor een tweede keer naar Hisarak zou terugkeren. U had immers reeds een poging gedaan om hier een leven uit te bouwen, maar u werd gedwongen om terug te keren naar Pakistan omdat deze situatie financieel niet vol te houden was. Wanneer u gevraagd werd waarom u een tweede keer terugkeerde naar Hisarak beweerde u dat u enkel daar beschikte over een woonst (CGVS p.11). Dat u een eerste keer terugkeerde naar uw eigendommen in Hisarak is op zich niet onaannemelijk, maar dat u dit een tweede keer doet terwijl u weet dat u hier geen inkomsten heeft is toch wel bijzonder vreemd.

Met betrekking tot de eerdere beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming beweert u dat uw geringe kennis over Hisarak te wijten is aan het heersende conflict aldaar. Hierdoor was u niet in staat om uw dorp te verlaten en zo bleef uw kennis over deze regio beperkt (CGVS p.8). Deze verklaring kan echter niet overtuigen. Bij de beoordeling van uw eerste verzoek om internationale bescherming werd immers uitgebreid naar uw lokale leefwereld geïnformeerd, maar ook uw kennis hieromtrent bleek te kort te schieten. U beweerde tevens dat u bij uw eerste interview enkel gevraagd werd naar oude personen zoals Anwar (CGVS p.9). Het CGVS dient te erkennen dat Anwar overleden was wanneer u een tweede keer naar Hisarak terugkeerde, maar dit verklaart niet waarom u de andere bekende personen uit uw regio die wel in de periode van 2011 tot en met 2015 in Hisarak vertoefden niet herkende. Bovendien werd u bij uw eerste interview uitgebreid bevraagd over wegen, reconstructiewerken, militaire operaties, radiokanalen ... en uw kennis hieromtrent bleek uiterst beperkt. Wanneer u hiermee geconfronteerd werd beweerde u dat u wel informatie had gegeven over de incidenten in uw regio, maar hier kan geen weerslag van gevonden worden in het gehoorverslag (CGVS p.11). U bleef bovendien volhouden dat u heden wel in staat zou zijn om de nodige vragen over uw herkomstregio te beantwoorden (CGVS p.9-11). Hierbij is het echter volstrekt onaannemelijk dat u nu wel in staat zou zijn om vragen te beantwoorden die u bij uw eerste interview bij het CGVS niet kon beantwoorden terwijl u intussen niet bent teruggekeerd.

U slaagde er echter, ondanks verschillende vragen, niet in om te verklaren waarom u er bij uw tweede interview plots wel in zou slagen om als nog antwoorden te geven op vragen terwijl u dit niet kon bij uw eerste interview (CGVS p.9-11)."

Aangezien, mede gelet op het voorgaande, geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden verblijf in het district Hisarak in de provincie Nangarhar tot vlak voor zijn vertrek naar België, kan evenmin geloof worden gehecht aan de beweerde feiten die er zich in deze periode zouden hebben afgespeeld.

Met betrekking tot de door verzoeker voorgelegde documenten, motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing bovendien terecht als volgt:

"De documenten die u neerlegt kunnen de bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De tazkara van uw vader en grootvader kunnen immers hoogstens de herkomst van de betreffende personen aantonen, maar leveren geen bewijs betreffende uw recente woonplaatsen. De PoR-kaarten, het formulier voor personen zonder woonst en de brief van de dorpsoudsten die u voorlegt werden reeds besproken. De brief die u voorlegt is net zoals bij uw eerste verzoek om internationale bescherming afkomstig uit Jalalabad en kan uw herkomst uit Hisarak onmogelijk aantonen, in tegendeel, het doet wederom eerder vermoeden dat u elders in Afghanistan verbleef dan Hisarak."

Deze motivering wordt door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

In zijn verzoekschrift slaagt verzoeker er niet in op de voormelde vaststellingen een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het volharden in zijn eerdere verklaringen en het opwerpen van enkele onjuiste beweringen.

Zo stelt verzoeker onder meer als volgt:

"Noch het Vluchtelingenverdrag, noch de Kwalificatierichtlijn, noch de vreemdelingenwet maakt gewag van de vereiste van een aangetoond recent verblijf bij het vaststellen van de vluchtelingenstatus of de nood aan subsidiaire bescherming.

Een verzoek om internationale bescherming vereist daarentegen in de eerste plaats een prospectief onderzoek, het beoordelen van een vrees voor vervolging in de toekomst.

[...]

Het is dus noodzakelijk om rekening te houden met de moeilijkheden die iemand ondervindt om de bewijselementen in te zamelen"

Dienaangaande dient erop gewezen dat de Raad in zijn arrest nr. 200 678 van 5 maart 2018, dat gezag van gewijsde heeft, in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming reeds stelde als volgt:

"Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij de aanvang van de asielprocedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot zijn identiteit, zijn nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Uit het geheel van de door verzoeker afgelegde verklaringen en de door hem voorgelegde stukken blijkt duidelijk dat hij niet volstaan heeft aan deze plicht tot medewerking.

[...]

De nood aan bescherming geboden door artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoekende partij de bescherming van dit land niet kan invoeren of indien zij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

Het komt allereerst de asielzoeker toe de nodige informatie te verschaffen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van zijn aanvraag, eveneens vanuit de invalshoek van de bepaling van het land dat geacht wordt bescherming te bieden, alsook, gelet op de regionale verschillen omtrent de veiligheidssituatie, van de bepaling van de werkelijke streek van herkomst. Zijn juridische en materiële situatie kan dit echter moeilijk maken. Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, zal de asielzoeker desgevallend zijn nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst moeten aannemelijk maken louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken

die aanwijzingen van zijn nationaliteit(en) en herkomst zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats.

Het komt de verwerende partij toe te beoordelen of uit deze verklaringen redelijkerwijs kan worden afgeleid dat de asielzoeker zijn nationaliteit en zijn werkelijke streek van herkomst voldoende aantoonde. Indien zij van oordeel is dat dit niet het geval is en dat het onderzoek van de aanvraag ten aanzien van een ander land of een andere regio dient te gebeuren, komt het haar toe dit land/deze regio te bepalen door de overwegingen in rechte en/of in feite die haar tot een dergelijke conclusie leiden adequaat uiteen te zetten. Indien de verwerende partij van oordeel is dat dit land/deze regio niet kan worden bepaald, omwille van de houding van de asielzoeker of om elke andere reden, en ze dus onmogelijk kan overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de asielaanvraag, is het eveneens haar plicht om de redenen die haar tot een dergelijke conclusie leiden adequaat uiteen te zetten.

Bij de beoordeling van deze redenen houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van de verzoekende partij. De Raad onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop hij in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door de verwerende partij en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt in concreto. In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van de verzoekende partij van feitelijke gegevens die behoren tot haar onmiddellijke leefomgeving. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving, waarbij deze kennis in hoofde van de verzoekende partij daarbij uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet toe kan leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten.

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker middels zijn verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt daadwerkelijk recent en rechtstreeks afkomstig te zijn uit het dorp Raga, in het district Hisarak van de provincie Nangarhar en dat hij derhalve door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen het onmogelijk heeft gemaakt om een correct zicht te krijgen op zijn reële verblijfsituatie of regio van herkomst."

In zoverre verzoeker in het onderhavige verzoekschrift tracht de tijdens zijn eerder verzoek om internationale bescherming gedane vaststellingen te weerleggen dient te worden benadrukt dat zijn betoog niet dienstig is. Verzoeker kan immers de mogelijkheid om een tweede verzoek om internationale bescherming in te dienen niet aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de definitieve beslissing inzake zijn eerste verzoek om internationale bescherming. Eens hij een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd. De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in het huidig verzoek om internationale bescherming aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

Waar verzoeker verder in zijn verzoekschrift stelt als volgt: "Een verzoeker om internationale bescherming hoeft niet recent te zijn verbleven in zijn land van oorsprong of nationaliteit om bescherming te kunnen krijgen.", kan worden vastgesteld dat verzoeker *in casu*, ondanks de wijzigingen aangebracht aan zijn verklaringen over zijn verblijfplaatsen middel onderhavig tweede verzoek om internationale bescherming, echter nog steeds volhoudt dat hij tot vlak voor zijn vertrek in het district Hisarak in de provincie Nangarhar heeft verbleven, een gegeven waaraan, zoals hiervoor gesteld, geen geloof kan worden gehecht.

Waar verzoeker daaromtrent in zijn verzoekschrift aanvoert als volgt: *“Verwerende partij motiveert echter niet waar verzoeker zich dan wel zou kunnen vestigen in Afghanistan en onder welke omstandigheden.”*, dient erop gewezen dat, zoals hiervoor reeds aangehaald, de bewijslast in beginsel op verzoekers schouders rust en dat het niet aan de asielinstanties toekomt om de lacunes in verzoekers bewijsvoering op te vullen. Het komt de Belgische asielinstanties *in casu* dan ook niet toe te gissen naar een mogelijke verblijfplaats voor verzoeker in Afghanistan en de omstandigheden hiervan, aangezien verzoeker zelf geen zicht biedt op zijn recente verblijfplaats(en) voorafgaand aan zijn vertrek naar België. Verzoeker kan dan ook allerminst worden bijgetreden waar hij in zijn verzoekschrift stelt als volgt: *“Het gevolg is dat verzoeker riskeert te worden teruggestuurd naar Kaboel, zonder onderzoek of aan de voorwaarden van voormelde artikelen is voldaan.”* Noch de bestreden beslissing, noch onderhavig arrest bevatten een verwijderings- of terugrijvingsmaatregel. Noch in de bestreden beslissing, noch in onderhavig arrest is bovendien sprake van een terugkeer naar Kabul of van de toepassing van een intern vestigingsalternatief in Kabul in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. De uiteenzetting in onderhavig verzoekschrift over Kabul en/of de toepassing van een intern vestigingsalternatief, is *in casu* dan ook irrelevant. Waar verzoeker verwijst naar en citeert uit rechtspraak van de Raad, dient er bovendien op gewezen dat de precedentenwerking in het Belgisch recht niet wordt aanvaard en dat ieder dossier individueel wordt beoordeeld. Een loutere verwijzing naar deze rechtspraak werpt op de voorgaande vaststellingen dan ook geen ander licht.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat vele Afghanen, eventueel na een verblijf in het buitenland, binnen Afghanistan zijn verhuisd. Zoals hoger werd vastgesteld maakt verzoeker echter niet aannemelijk dat hij tot vlak voor zijn vertrek naar België heeft verbleven in het district Hisarak in de provincie Nangarhar, noch in een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend of waar afhankelijk van het individuele geval toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg is het mogelijk dat verzoeker in Afghanistan in een veilig gebied verbleef of zou kunnen verblijven. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er immers geen behoefte aan bescherming indien de verzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend negentien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER